

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XII — Nr. 328

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 14 iulie 2000

SUMAR

	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 44 din 14 martie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 32/1999 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 72/1997 privind regularizarea datoriei fostei Companii Române de Petrol, a dispozițiilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 72/1997, modificat prin Legea nr. 32/1999, și a prevederilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată.....	2-5		Guvernului nr. 797/1998 privind efectuarea recelării pensiilor pentru munca depusă și limită de vârstă cu vechime integrală din sistemul asigurărilor sociale de stat..... 9-10
Decizia nr. 63 din 11 aprilie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 13/1998 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă.....	6-8		Decizia nr. 106 din 8 iunie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 2 din Codul penal..... 10-12
Decizia nr. 87 din 4 mai 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Hotărârii Guvernului nr. 565/1996 privind aplicarea măsurilor de protecție socială a pensiilor de asigurări sociale de stat și militare, stabilite și recalulate după data de 1 august 1996, și a dispozițiilor Hotărârii			
			HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI
		560.	— Hotărâre pentru modificarea și completarea unor acte normative care reglementează Sistemul național informatic de evidență a populației..... 12-15
		607.	— Hotărâre privind transmiterea unui imobil, proprietate publică a statului, din administrarea Ministerului Apărării Naționale în administrarea Ministerului de Interne..... 15-16
			ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI
		17.	— Circulară privind ratele dobânzilor plătite la rezervele minime obligatorii aferente lunii iulie 2000 (perioade de aplicare)..... 16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 44**

din 14 martie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 32/1999 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 72/1997 privind regularizarea datoriei fostei Companii Române de Petrol, a dispozițiilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 72/1997, modificat prin Legea nr. 32/1999, și a prevederilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a Legii nr. 32/1999 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 72/1997 privind regularizarea datoriei fostei Companii Române de Petrol, a dispozițiilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 72/1997, modificat prin Legea nr. 32/1999, și a prevederilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vega” — S.A. din Ploiești în Dosarul nr. 2.353/1998 al Curții de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și comercial.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 22 februarie 2000, în prezența reprezentantului Societății Comerciale „Vega” — S.A. din Ploiești și a reprezentantului Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 7 martie 2000 și apoi la data de 14 martie 2000.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 octombrie 1999, pronunțată în Dosarul nr. 2.353/1998, **Curtea de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și comercial a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a „prevederilor Legii nr. 32/1999, în ansamblul ei, a art. 7 din Legea nr. 32/1999 (inclusiv consemnările de la poziția nr. 7 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 72/1997) și a art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992”, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vega” — S.A.**

din Ploiești într-o cauză având ca obiect anularea în parte a ordonanței menționate, prin care s-a stabilit în sarcina fostei Companii Române de Petrol din București o datorie de 14,49 milioane dolari S.U.A., echivalent a 101,89 miliarde lei, față de Banca Română de Comerț Exterior.

În motivarea excepției de neconstituționalitate Societatea Comercială „Vega” — S.A. din Ploiești susține că: Legea nr. 32/1999, în ansamblul ei, este neconstituțională, deoarece în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 35 din 28 ianuarie 1999 nu a fost publicată și anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 72/1997, încălcându-se astfel prevederile constituționale ale art. 78, referitoare la intrarea în vigoare a legilor, și cele ale art. 114, privind delegarea legislativă; art. 7 din Legea nr. 32/1999 (inclusiv consemnările de la poziția nr. 7 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 72/1997) contravine dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3), privind existența statului de drept, ale art. 20 alin. (1), referitor la efectele juridice ale tratatelor internaționale privind drepturile omului, ale art. 41 alin. (1) teza întâi, care reglementează protecția proprietății private, ale art. 43, referitor la asigurarea unui nivel de trai decent cetățenilor, ale art. 49 alin. (2), care prevede posibilitatea restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 134 alin. (2) lit. a), b), d) și f), referitor la economia de piață a României, și ale art. 135 alin. (1) și (6), privind regimul juridic al proprietății; art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, este neconstituțional, deoarece încalcă dispozițiile art. 1 alin. (3), referitor la statul de drept, ale art. 21, privind accesul liber la justiție, ale art. 51, referitor la principiul respectării Constituției, ale art. 54, care reglementează exercitarea cu bună-credință a drepturilor și libertăților constituționale, ale art. 144 lit. c), referitor la soluționarea de către Curtea Constituțională a excepțiilor de neconstituționalitate a legilor și ordonanțelor, ridicate în fața instanțelor judecătorești, și ale art. 145 din Constituție, privind deciziile Curții Constituționale.

Curtea de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și comercial, exprimându-și opinia, consideră că, întrucât anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 72/1997 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 306 din 11 noiembrie 1997, o dată cu textul acestei ordonanțe, nu mai era necesară o nouă

publicare după aprobarea sa prin Legea nr. 32/1999, lege care nu contravine dispozițiilor constituționale pentru acest motiv. Cât privește prevederile art. 7 din Legea nr. 32/1999, instanța apreciază că acestea sunt neconstituționale în măsura în care Societatea Comercială „Vega” — S.A. din Ploiești nu a primit și nu a folosit credite în valută de la Banca Română de Comerț Exterior, deoarece obligarea societății comerciale la încheierea unei convenții de rambursare a unui credit pe care nu l-a primit încalcă principiile constituționale invocate de autorul excepției. Curtea de Apel Ploiești, însușindu-și în totalitate argumentele autorului excepției, consideră, de asemenea, că sunt neconstituționale și dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată.

În conformitate cu prevederile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că Legea nr. 32/1999, prin care a fost aprobată și modificată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 72/1997, nu contravine dispozițiilor constituționale ale art. 78 și 114, întrucât a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 35 din 28 ianuarie 1999, iar publicarea anexei în cauză nu mai era necesară, deoarece ea s-a făcut o dată cu textul ordonanței în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 306 din 11 noiembrie 1997, conținutul său nefiind modificat prin această lege.

Cât privește neconstituționalitatea dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 32/1999, Guvernul apreciază că, în speță, „se solicită Curții Constituționale soluționarea unei situații de fapt, respectiv constatarea faptului că reclamanta nu a contractat creditul prevăzut în anexa Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 72/1997”, aspect care este de competența instanței judecătorești. De asemenea, se precizează că anexa la ordonanță scoate în evidență existența unor datorii deja născute prin contractarea unui împrumut de la Banca Română de Comerț Exterior, astfel că nu se pune problema încălcării dispozițiilor constituționale referitoare la protecția proprietății private. În legătură cu susținerea că prevederile art. 7 din Legea nr. 32/1999 ar contraveni principiului constituțional al statului de drept și dispozițiilor constituționale referitoare la efectele juridice ale tratatelor internaționale privind drepturile omului, se arată că prin ordonanță nu sunt instituite datorii în sarcina reclamantei, ci se dispun, în principal, măsuri financiare de acoperire a unor datorii, în principal, unele măsuri de preluare la datoria publică a creditelor în valută acordate fostei Companii Române de Petrol și de împărțire a datoriei pe beneficiarii sumelor în valută. În aceste condiții se consideră că nu poate fi vorba de încălcarea dispozițiilor art. 41, ale art. 134 alin. (2) lit. a), b), d) și f) și ale art. 135 alin. (1) și (6) din Constituție, întrucât în cauză se pune problema plății unor datorii de către o societate comercială cu capital majoritar de stat, iar statul, în calitate de garant al împrumutului, trebuie să se implice cu măsuri de protecție pentru sumele preluate la datoria publică.

Referitor la prevederile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, opinia Guvernului este în sensul că acestea nu au nici o legătură cu dispozițiile art. 1 alin. (3) din Constituție, care se susține că ar fi încălcate. Totodată se consideră că acestea nu contravin nici dispozițiilor art. 21 din Legea fundamentală, întrucât ele nu îngăduiesc accesul liber la justiție, ci doar stabilesc competența Curții Constituționale și, de asemenea, nu încalcă prevederile constituționale ale art. 51, deoarece nu conduc la eludarea obligativității acestora, și nici dispozițiile art. 144 lit. c) din Constituție, care, la rândul lor, stabilesc că, în cadrul atribuțiilor sale, Curtea Constituțională „hotărăște asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea legilor și ordonanțelor”. În consecință, se apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul judecătorului-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

În cauza de față excepția de neconstituționalitate vizează, astfel cum rezultă din Încheierea din 26 octombrie 1999 a Curții de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și comercial, prevederile Legii nr. 32/1999, în ansamblul ei, ale art. 7 din Legea nr. 32/1999 (inclusiv consemnările de la poziția nr. 7 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 72/1997) și ale art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată.

I. Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că dispozițiile Legii nr. 32/1999 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 72/1997 privind regularizarea datoriei fostei Companii Române de Petrol încalcă prevederile art. 114 alin. (5) din Constituție, potrivit cărora „Aprobarea sau respingerea ordonanțelor se face printr-o lege [...]”, precum și dispozițiile art. 78 din Legea fundamentală, conform cărora „Legea se publică în Monitorul Oficial al României și intră în vigoare la data publicării sau la data prevăzută în textul ei”. Încălcarea constă în aceea că o dată cu publicarea Legii nr. 32/1999 nu a fost publicată și anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 72/1997.

Examinând această critică de neconstituționalitate, Curtea constată că este neîntemeiată și urmează să o respingă.

Dându-se curs dispozițiilor art. 114 alin. (5) din Constituție, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 72/1997 a fost aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 32/1999, care a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 35 din 28 ianuarie 1999, fără a fi publicată însă și anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 72/1997. Nepublicarea anexei împreună cu Legea nr. 32/1999, ca și,

de altfel, a întregii ordonanțe, precum și indicarea doar a modificărilor constituie probleme de tehnică legislativă, care nu pot atribui acestei legi, în ansamblul ei, un caracter neconstituțional. Pe de altă parte, articolul unic al Legii nr. 32/1999 face trimitere la Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 306 din 11 noiembrie 1997, unde ordonanța și anexa au fost publicate și, deci, pe cale de consecință, le încorporează.

II. Cât privește dispozițiile art. 7 din Legea nr. 32/1999 (inclusiv consemnările de la poziția nr. 7 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 72/1997), autorul excepției susține că acestea sunt neconstituționale în raport cu dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3), privind existența statului de drept, ale art. 20 alin. (1), referitor la efectele juridice ale tratatelor internaționale privind drepturile omului, ale art. 41 alin. (1) teza întâi, care reglementează protecția proprietății private, ale art. 43, referitor la asigurarea unui nivel de trai decent cetățenilor, ale art. 49 alin. (2), care prevede posibilitatea restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 134 alin. (2) lit. a), b), d) și f), referitor la economia de piață a României, și ale art. 135 alin. (1) și (6), privind regimul juridic al proprietății.

Referitor la acest al doilea aspect al excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că aceeași instanță, prin Încheierea din 8 iunie 1998, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 72/1997, ridicată de Societatea Comercială „Vega” — S.A. din Ploiești în același dosar, excepție respinsă prin Decizia nr. 183 din 17 decembrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 15 aprilie 1999.

După restituirea dosarului Curții de Apel Ploiești și repunerea cauzei pe rol, la termenul de judecată din 26 octombrie 1999 Societatea Comercială „Vega” — S.A. din Ploiești a ridicat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Legea nr. 32/1999 (inclusiv consemnările de la poziția nr. 7 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 72/1997), cu motivarea că au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea jurisprudenței Curții, și anume: pe de o parte, transformarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 72/1997 în lege, inclusiv modificarea art. 7 din ordonanță prin Legea nr. 32/1999, iar pe de altă parte, existența Adresei nr. 9.632 din 1 octombrie 1999, emisă de Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala Prahova, și, respectiv, a Scrisorii Băncii Comerciale Române — S.A. București nr. III din 28 septembrie 1999, din care rezultă că reclamanta, în perioada 1990—1999, nu a primit credite pentru a procura și, implicit, a procesa petrol din import.

Examinând susținerile autorului excepției, Curtea constată că excepția invocată nu se referă la prevederile art. 7 din Legea nr. 32/1999, așa cum s-a reținut în încheierea instanței, ci la art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 72/1997, astfel cum a fost modificat prin pct. 5 din articolul unic al Legii nr. 32/1999.

Art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 72/1997 privind regularizarea datoriei fostei Companii

Române de Petrol, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 306 din 11 noiembrie 1997, avea următoarea redactare: „*Societatea Națională a Petrolului «Petrom» — S.A. București, precum și societățile comerciale menționate în anexa la prezenta ordonanță de urgență au obligația să încheie convenții de rambursare a creditelor în valută acordate de Banca Română de Comerț Exterior — S.A.*

Sumele în lei ce se vor rambursa de către Societatea Națională a Petrolului «Petrom» — S.A. București și de către societățile comerciale Băncii Române de Comerț Exterior — S.A., reprezentând contravaloarea creditelor în valută, se vor vira de către Banca Română de Comerț Exterior — S.A. la cursul valutar de la data efectuării plății, într-un cont special la trezoreria statului, și vor fi utilizate pentru serviciul datoriei publice.” În anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 72/1997 privind situația datoriei aferente importului de țiței, derulat prin Banca Română de Comerț Exterior — S.A., pe societăți comerciale, și a costurilor de refinanțare a acestor datorii la data de 30 iunie 1996, figurează și autoarea excepției, Societatea Comercială „Vega” — S.A. din Ploiești, cu o datorie față de Banca Română de Comerț Exterior — S.A. în valoare de 14,49 milioane dolari S.U.A., revenind în lei 101,89 miliarde, la cursul existent la data de 30 iunie 1997.

În urma modificării art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 72/1997 prin pct. 5 al articolului unic din Legea nr. 32/1999, textul are următorul cuprins (modificările fiind subliniate): „*Societatea Națională a Petrolului «Petrom» — S.A. București, precum și rafinăriile menționate în anexa la prezenta ordonanță de urgență au obligația să încheie convenții de rambursare a creditelor în valută, acordate de Banca Română de Comerț Exterior — S.A., și a dobânzilor aferente.*

Sumele în lei care se vor rambursa de Societatea Națională a Petrolului «Petrom» — S.A. București și de rafinării Băncii Române de Comerț Exterior — S.A., reprezentând contravaloarea creditelor în valută și a dobânzilor aferente, se vor vira de către acestea din urmă la cursul valutar de la data efectuării plății, într-un cont special la trezoreria statului și vor fi utilizate pentru serviciul datoriei publice.” Rezultă că, față de forma inițială, s-a reformulat „*societățile comerciale*” în „*rafinăriile*” și s-a adăugat la alin. 1 „*...dobânzile aferente...*”, iar la alin. 2, pe lângă cele menționate pentru alin. 1, s-a reformulat textul „*se vor vira de către Banca Română de Comerț Exterior — S.A.*”, dându-se redactarea „*se vor vira de către acestea din urmă*”.

Curtea constată că modificările textului de lege criticat nu au schimbat substanța soluției legislative, anterioară modificării, și că dispozițiile art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 72/1997 au mai fost supuse controlului de constituționalitate, concretizat în Decizia nr. 183 din 17 decembrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 15 aprilie 1999, prin care s-a respins excepția de neconstituționalitate. Pentru a pronunța această soluție Curtea Constituțională a reținut că „argumentele invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate privesc stabilirea unei situații de fapt, și anume dacă Societatea Comercială «Vega» — S.A. din Ploiești a beneficiat sau nu de importul de țiței pentru care a fost contractat împrumutul, care s-a dispus prin

ordonanță să fie rambursat parțial de această societate comercială, respectiv definirea exactă a raporturilor juridice care stau la baza reglementării criticate“. Totodată s-a reținut că aspectele privind situația de fapt și justificarea drepturilor subiective ale părților sunt de competența instanțelor judecătorești.

Această decizie are autoritate de lucru judecat, obiectul, cauza și părțile fiind aceleași atât în cazul excepției anterior soluționate, cât și în prezenta excepție. Susținerile autorului excepției referitoare la existența unor elemente noi, de natură a schimba jurisprudența anterioară a Curții, nu pot fi primite. În realitate se solicită instanței constituționale ca, pe baza înscrisurilor depuse de autorul excepției (Adresa nr. 9.632 din 1 octombrie 1999, emisă de Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala Prahova și, respectiv, Scrisoarea Băncii Comerciale Române — S.A. București nr. III din 28 septembrie 1999), să se pronunțe asupra unei situații de fapt care este de competența exclusivă a instanțelor judecătorești. În concluzie, partea care a invocat excepția nu o mai poate reitera, deoarece, fiind contrară puterii lucrului judecat, ea este inadmisibilă. Decizia anterioară de respingere a excepției este obligatorie potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție, având în vedere că motivele care au justificat-o subzistă în continuare, fiind aceleași. În consecință, Curtea urmează să respingă, ca fiind inadmisibilă, cea de-a doua critică de neconstituționalitate.

III. Autorul excepției de neconstituționalitate mai susține că art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, încalcă dispozițiile art. 1 alin. (3), referitor la statul de drept, ale art. 21, privind accesul liber la justiție, ale

art. 51, referitor la principiul respectării Constituției, ale art. 54, care reglementează exercitarea cu bună-credință a drepturilor și libertăților constituționale, ale art. 144 lit. c), referitor la soluționarea de către Curtea Constituțională a excepțiilor de neconstituționalitate a legilor și ordonanțelor, ridicate în fața instanțelor judecătorești, și ale art. 145 din Constituție, privind deciziile Curții Constituționale. Se consideră că textul criticat încalcă aceste dispoziții constituționale, întrucât stabilește posibilitatea pentru Curtea Constituțională de a se pronunța numai asupra problemelor de drept, iar nu și cu privire la situația de fapt și justificarea drepturilor subiective ale părților.

Examinând această critică de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, de care depinde soluționarea cauzei*“, iar potrivit alin. (6) al aceluiași articol, „*Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța o respinge printr-o încheiere motivată, fără a mai sesiza Curtea Constituțională*“. În lumina acestor prevederi legale, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, este inadmisibilă, deoarece nu privește o dispoziție dintr-o lege de care depinde soluționarea cauzei care formează obiectul Dosarului nr. 2.353/1998 al Curții de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și comercial, în care excepția a fost ridicată.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, cu unanimitate de voturi în privința Legii nr. 32/1999 și cu majoritate de voturi în privința dispozițiilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 72/1997, modificat prin Legea nr. 32/1999, precum și în privința dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 32/1999 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 72/1997 privind regularizarea datoriei fostei Companii Române de Petrol, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vega“ — S.A. din Ploiești în Dosarul nr. 2.353/1998 al Curții de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și comercial.

2. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 72/1997, modificat prin Legea nr. 32/1999, excepție ridicată de același autor în același dosar.

3. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 martie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 63

din 11 aprilie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 13/1998 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 13/1998 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Ion Mureșan și Maria Mureșan în Dosarul nr. 3.936/1999 al Judecătoriei Mediaș.

La apelul nominal răspunde, pentru Ion Mureșan și Maria Mureșan, avocat Bettinio Diamant. Lipsește Elisabeta Oprea, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Avocatul autorilor excepției solicită să se acorde un nou termen, în vederea pregătirii apărării.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune acordării unui termen în vederea pregătirii apărării.

Curtea, deliberând asupra cererii formulate, constată că nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 156 alin. (1) din Codul de procedură civilă și, în consecință, respinge cererea.

Cauza fiind în stare de judecată, avocatul autorilor excepției solicită admiterea excepției, arătând că Ordonanța Guvernului nr. 13/1998 s-a perimat, deoarece nu a fost încă aprobată de Parlament; Curtea Constituțională poate constata că o ordonanță este perimată, având în vedere competența sa de a stabili că anumite dispoziții legale sunt abrogate. În continuare se arată că sunt neconstituționale dispozițiile din ordonanță referitoare la nemotivarea hotărârilor judecătorești pronunțate în fond și în apel. Astfel se susține că în cazul desființării unei hotărâri cu trimiterea cauzei spre o nouă judecată, dacă decizia de casare nu este atacată, instanța care va rejudeca procesul nu va ști pentru ce s-a desființat hotărârea și căror indicații de casare să

se conformeze. În același fel se poate întâmpla și în cazul declinărilor de competență, situație în care, dacă nu se atacă hotărârea de declinare, instanța investită cu judecarea regulatorului de competență nu va cunoaște considerentele care au dus la ivirea conflictului de competență. În concluzie, arată că este neconstituțional să oblige o parte să exercite o cale de atac pentru a afla considerentele care au dus la o anumită soluție.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, arătând că dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 13/1998 au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, Curtea Constituțională pronunțându-se constant în sensul constituționalității acestui act normativ. Mai arată că nu se poate pune în discuție perimarea prevederilor ordonanței, atâta vreme cât nici Legea fundamentală și nici o altă lege nu prevăd un termen în care aceasta să fie dezbătută și aprobată de Parlament. Sancțiunea perimării aplicată actelor de procedură civilă nu poate fi aplicată în domeniul legislativ. De asemenea, nu se poate susține că sunt neconstituționale dispozițiile din ordonanță care prevăd că instanțele nu mai sunt obligate să își motiveze hotărârile decât dacă asupra acestora se exercită o cale de atac, întrucât se constată că nici o dispoziție constituțională nu statuează o asemenea obligație. În consecință, solicită respingerea excepției ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 decembrie 1999, pronunțată în Dosarul nr. 3.936/1999, **Judecătoria Mediaș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 13/1998**, excepție ridicată de Maria Mureșan și Ion Mureșan într-un proces civil de constatare a nulității absolute a unui contract de vânzare-cumpărare a unui imobil.

În motivarea excepției autorii acesteia susțin că Ordonanța Guvernului nr. 13/1998 este neconstituțională întrucât, pe de o parte, modifică o lege organică, așa cum este Codul de procedură civilă, iar pe de altă parte, dispozițiile acestei ordonanțe, nefiind încă aprobate prin lege de către Parlament, pot fi considerate

„perimate“ și, în consecință, trebuie declarate neconstituționale. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate acest lucru ar contraveni prevederilor art. 114 și ale art. 58 alin. (1) din Constituție. Se mai susține, de asemenea, că dispozițiile acestei ordonanțe, referitoare la nemotivarea hotărârilor pronunțate în fond și în apel, dacă nu au fost atacate, contravin prevederilor art. 126 privind caracterul public al dezbaterilor, precum și prevederilor art. 31 alin. (1) și (2) privind dreptul la informație, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 47 privind dreptul la petiționare din Legea fundamentală, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece, susțin aceștia, „dacă în dosar nu sunt consemnate dezbaterile de fond și nici nu sunt menționate considerentele pentru care s-a pronunțat o anumită sentință, cum poate fi cineva informat corect asupra unor elemente esențiale dintr-un dosar?“

Exprimându-și opinia, instanța judecătorească consideră excepția ca fiind neîntemeiată, arătând că Ordonanța Guvernului nr. 13/1998 nu contravine prevederilor art. 114 alin. (3) din Legea fundamentală, întrucât „efectele ordonanței încetează doar în situația în care aceasta nu a fost înaintată spre aprobare până la împlinirea termenului de abilitare, nu și atunci când ordonanța a fost înaintată în termenul legal, dar Parlamentul nu a supus-o spre aprobare“. Instanța judecătorească apreciază, de asemenea, că Ordonanța Guvernului nr. 13/1998 nu contravine prevederilor art. 126 din Constituție, care se referă la publicitatea dezbaterilor și nu la publicitatea motivelor de fapt și de drept, pe baza cărora s-a format convingerea instanței la pronunțarea hotărârii. În motivarea opiniei sale instanța judecătorească evocă jurisprudența Curții Constituționale cu privire la Ordonanța Guvernului nr. 13/1998, menționând deciziile nr. 61/1999 și nr. 135/1999, prin care au fost respinse excepțiile de neconstituționalitate privind această ordonanță.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază excepția ca fiind neîntemeiată, precizând că asupra constituționalității prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 13/1998 Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 61/1999, statuând că dispozițiile acestei ordonanțe sunt constituționale. Considerarea dispozițiilor Codului de procedură civilă ca fiind de resortul legii organice ar echivala cu o completare a Constituției, care reglementează expres și limitativ domeniile rezervate

acestei categorii de legi. În ceea ce privește perimarea ordonanțelor de urgență neaprobate de Parlament, se precizează că nu există nici o dispoziție constituțională care să stabilească un anumit termen pentru dezbaterile și aprobarea ordonanțelor de către Parlament.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile verbale și concluziile scrise ale autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și că este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Excepția de neconstituționalitate se referă la dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 13/1998 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 13/1998 au mai fost supuse controlului de constituționalitate, excepțiile de neconstituționalitate având un conținut identic cu cel al celei ridicate în cauza de față. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 61 din 20 aprilie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 222 din 20 mai 1999, și prin Decizia nr. 3 din 18 ianuarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 133 din 28 martie 2000, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 13/1998. Pentru a ajunge la această soluție Curtea a reținut, în esență, următoarele:

— Potrivit sistemului Constituției din 1991, calificarea legilor ca fiind organice se face expres prin textele constituționale, iar nu pe cale de interpretare. Art. 72 alin. (3) din Constituție prevede majoritatea domeniilor care sunt supuse reglementării prin lege organică. Atât în acest text, cât și în celelalte articole ale Constituției, în care se specifică necesitatea adoptării de legi organice, nu se prevede că procedura civilă este supusă reglementării prin asemenea legi.

— Motivarea sau nemotivarea hotărârilor nu are nici o înrâurire asupra respectării principiului privind caracterul public al ședințelor de judecată, consacrat în art. 126 din Constituție, care prevede: „*Ședințele de judecată sunt publice, afară de cazurile prevăzute de lege.*“ Acest principiu vizează timpul și locul desfășurării ședințelor de

judecată, iar nu și documentele întocmite în timpul acestora. Consemnarea dezbaterilor, formele și modalitățile acesteia sunt probleme de procedură, care, potrivit prevederilor art. 125 alin. (3) din Constituție, sunt stabilite de lege.

— Înlăturarea obligației de a motiva hotărârile, dacă acestea nu sunt atacate cu apel sau cu recurs, nu îngrădește în nici un fel exercițiul dreptului de acces la informații de interes public și, prin urmare, nu încalcă art. 31 alin. (1) din Constituție, care prevede: „*Dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi îngrădit.*” Datele care rezultă din dosarele aflate în curs de judecată la instanțe nu sunt, în general, destinate publicității, dar soluțiile pronunțate pot fi aduse la cunoștință publică prin orice mijloace legale. Toate părțile procesului, indiferent de calitatea lor, au acces nelimitat la actele dosarului.

— Necomunicarea motivării hotărârilor neatacate cu apel sau cu recurs nu îngrădește accesul liber la justiție și nu contravine prevederilor art. 21 din Constituție, potrivit cărora: „(1) *Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.* (2) *Nici o lege nu poate îngrădi exercitarea acestui drept.*” Toate părțile procesului iau cunoștință de modul de soluționare a acestuia și își pot exprima nemulțumirea față de soluția instanței de judecată prin exercitarea căilor de atac. Partea nemulțumită, luând cunoștință de hotărârea pronunțată, o poate ataca cu apel sau cu recurs într-un termen rezonabil, după care i se comunică și considerentele hotărârii, pe baza cărora, tot într-un termen rezonabil, poate motiva propriul apel sau recurs, combătând motivele avute în vedere de instanță.

— Dispozițiile ordonanței nu contravin nici art. 47 din Constituție, deoarece dreptul de petiționare al cetățenilor

și soluționarea petițiilor de către autoritățile publice constituie un domeniu diferit și o procedură de urmat aparte față de cererile adresate justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor legitime ale persoanei, cu procedura specifică de soluționare a litigiilor de către instanțele de judecată, corespunzătoare diferitelor grade și faze ale judecării.

Considerentele și soluția din deciziile citate sunt valabile și în cauza de față, neintervenind nici un element nou care să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții.

În ceea ce privește susținerea autorului excepției privind faptul că dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 13/1998 ar contraveni prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea observă că aceasta nu poate fi primită. Art. 6 pct. 1 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale garantează fiecărei persoane dreptul de a sesiza o instanță judecătorească în vederea soluționării plângerilor privind drepturile și obligațiile sale cu caracter civil. Dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 13/1998, care conțin unele norme de modificare și completare a Codului de procedură civilă referitoare la motivarea hotărârilor judecătorești, la cererea și termenul de apel, la motivarea și comunicarea apelului ori recursului, nu îngrădesc dreptul persoanei de a se adresa instanțelor de judecată competente, în cazul în care le sunt încălcate drepturile. Potrivit dispozițiilor acestei ordonanțe, părțile în proces, nemulțumite de soluția instanței de judecată, pot exercita căile de atac, motivele apelului sau ale recursului urmând să fie redactate după motivarea sentinței.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 13/1998 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Ion Mureșan și Maria Mureșan în Dosarul nr. 3.936/1999 al Judecătoriei Mediaș.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 aprilie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 87

din 4 mai 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Hotărârii Guvernului nr. 565/1996 privind aplicarea măsurilor de protecție socială a pensiilor de asigurări sociale de stat și militare, stabilite și recalulate după data de 1 august 1996, și a dispozițiilor Hotărârii Guvernului nr. 797/1998 privind efectuarea recorelării pensiilor pentru munca depusă și limită de vârstă cu vechime integrală din sistemul asigurărilor sociale de stat

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Hotărârii Guvernului nr. 565/1996 privind aplicarea măsurilor de protecție socială a pensiilor de asigurări sociale de stat și militare, stabilite și recalulate după data de 1 august 1996, și a dispozițiilor Hotărârii Guvernului nr. 797/1998 privind efectuarea recorelării pensiilor pentru munca depusă și limită de vârstă cu vechime integrală din sistemul asigurărilor sociale de stat, excepție ridicată de Viorel Stelian Bucur în Dosarul nr. 3.125/1999 al Curții Supreme de Justiție — Secția de contencios administrativ.

La apelul nominal au răspuns autorul excepției, Viorel Stelian Bucur, și Direcția generală de muncă și protecție socială a municipiului București — Oficiul de Pensii, prin consilier juridic Corneliu Frățilă.

Viorel Stelian Bucur solicită acordarea unui termen pentru a se comunica și punctele de vedere ale președinților celor două Camere ale Parlamentului. Curtea, deliberând asupra cererii de amânare, o respinge având în vedere prevederile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit cărora președinții celor două Camere ale Parlamentului pot prezenta, în scris, punctul lor de vedere, până la data dezbaterilor.

Cauza fiind în stare de judecată, autorul excepției solicită admiterea acesteia, depunând în susținere note scrise.

Reprezentantul Direcției generale de muncă și protecție socială a municipiului București — Oficiul de Pensii solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, ca inadmisibilă, deoarece dispozițiile criticate nu fac parte din categoria dispozițiilor legale care pot constitui obiectul controlului de constituționalitate potrivit

art. 144 lit. c) din Constituție și art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 februarie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 3.125/1999, **Curtea Supremă de Justiție — Secția de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Hotărârii Guvernului nr. 565/1996 privind aplicarea măsurilor de protecție socială a pensiilor de asigurări sociale de stat și militare, stabilite și recalulate după data de 1 august 1996, și a dispozițiilor Hotărârii Guvernului nr. 797/1998 privind efectuarea recorelării pensiilor pentru munca depusă și limită de vârstă cu vechime integrală din sistemul asigurărilor sociale de stat**, excepție ridicată de Viorel Stelian Bucur.

În motivarea excepției autorul acesteia susține că dispozițiile acestor hotărâri ale Guvernului sunt neconstituționale, întrucât, „conform Constituției, art. 107 avea scopul să organizeze executarea Legii nr. 3/1977 în sprijinul și litera Constituției art. 134“. Mai susține că acestea contravin și Pactului internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale.

Curtea Supremă de Justiție — Secția de contencios administrativ, exprimându-și opinia, apreciază că excepția este inadmisibilă; date fiind însă stăruințele autorului excepției, instanța a decis ca aceasta să fie înaintată Curții Constituționale spre soluționare.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, precizează că excepția este inadmisibilă, întrucât atribuțiile Curții Constituționale sunt expres și limitativ prevăzute la art. 144 lit. c) din Constituție, potrivit căruia Curtea „*hotărăște asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea legilor și a ordonanțelor*“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Art. 144 din Constituție, enumerând atribuțiile Curții Constituționale, prevede, la lit. c), că aceasta „*hotărăște asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea legilor și a ordonanțelor*“, dispoziție preluată și de art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată. Aceste dispoziții constituționale și legale sunt de strictă interpretare.

În cauza de față excepția de neconstituționalitate vizează dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 565/1996 privind

aplicarea măsurilor de protecție socială a pensiilor de asigurări sociale de stat și militare, stabilite și recalulate după data de 1 august 1996, și dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 797/1998 privind efectuarea recorelării pensiilor pentru munca depusă și limită de vârstă cu vechime integrală din sistemul asigurărilor sociale de stat.

Rezultă așadar că excepția ridicată este contrară prevederilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, iar potrivit alin. (6) al aceluiași articol din lege, instanța de judecată trebuia să o respingă, ca fiind inadmisibilă, printr-o încheiere motivată, fără a sesiza Curtea Constituțională. Întrucât instanța de judecată nu a aplicat aceste dispoziții legale, Curtea urmează să respingă excepția ca fiind inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Hotărârii Guvernului nr. 565/1996 privind aplicarea măsurilor de protecție socială a pensiilor de asigurări sociale de stat și militare, stabilite și recalulate după data de 1 august 1996, și a dispozițiilor Hotărârii Guvernului nr. 797/1998 privind efectuarea recorelării pensiilor pentru munca depusă și limită de vârstă cu vechime integrală din sistemul asigurărilor sociale de stat, excepție ridicată de Viorel Stelian Bucur în Dosarul nr. 3.125/1999 al Curții Supreme de Justiție — Secția de contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 mai 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,

Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 106

din 8 iunie 2000

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 2 din Codul penal

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marioara Prodan	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 2 din Codul penal, ridicată de Florin Manciuc în Dosarul nr. 4.139/1998 al Curții Supreme de Justiție — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă avocat Gheorghe Dediu pentru autorul excepției, lipsind celelalte părți: Mariana Stoian, Florica Gabriela Andrei, Societatea Comercială „Malicom”—S.R.L. Călărași și Nicolae David, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, apărătorul autorului excepției solicită admiterea excepției, întrucât dispozițiile art. 215 alin. 2 din Codul penal sunt neconstituționale prin modul în care sunt aplicate de instanțe. Arată că astfel se încalcă prevederile art. 16 din Constituție, referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor în fața legii și a autorităților.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca fiind nefondată, apreciind că dispozițiile art. 215 alin. 2 din Codul penal nu contravin prevederilor art. 16 din Constituție. Consideră că neaplicarea unitară a acestor dispoziții, invocată de autorul excepției ca argument principal de neconstituționalitate, poate fi rezolvată pe o altă cale, și anume aceea a recursului în interesul legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 3 februarie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 4.139/1998, **Curtea Supremă de Justiție – Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 2 din Codul penal**, excepție ridicată de Florin Manciu, prin apărător.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile menționate încalcă prevederile constituționale cuprinse în: art. 16 alin. (1), referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, precum și pe cele ale art. 23 alin. (9), potrivit cărora *„Nici o pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii”*. Se mai arată că, prin modul în care este redactat, textul art. 215 alin. 2 din Codul penal nu asigură respectarea principiului constituțional al egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, prevăzut la art. 16 alin. (1), deoarece permite adoptarea unor soluții juridice diferite în situații similare. Autorul excepției se referă la fapta de punere în circulație de monede false, prevăzută la art. 282 alin. 2 din Codul penal, care a fost calificată de Curtea Supremă de Justiție uneori ca infracțiune unică, iar alteori în concurs de infracțiuni cu înșelăciunea calificată prevăzută la art. 215 alin. 2 din Codul penal. Calificarea diferită a aceleiași fapte, în cauze distincte, prin hotărâri judecătorești, reprezintă, în opinia autorului excepției, o încălcare a prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, privitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor. De asemenea, consideră că dispozițiile art. 215 alin. 2 din Codul penal încalcă și dispozițiile art. 23 alin. (9) din Constituție, deoarece nu oferă posibilitatea reală ca orice pedeapsă să fie stabilită și aplicată numai în condițiile și în temeiul legii.

Curtea Supremă de Justiție – Secția penală, exprimându-și opinia, apreciază că excepția este neîntemeiată, deoarece dispozițiile art. 215 alin. 2 din Codul penal, astfel cum sunt redactate, nu contravin prevederilor art. 16 alin. (1) și ale art. 23 alin. (9) din Constituție. Împrejurarea că, pentru fapte de punere în circulație de

monede false, instanțele au pronunțat hotărâri contradictorii reprezintă o problemă de aplicare a legii, ce poate fi remediată pe calea unui recurs în interesul legii, iar nu una de contencios constituțional.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția este neîntemeiată, deoarece dispozițiile art. 215 alin. 2 din Codul penal nu încalcă nici unul dintre criteriile egalității în drepturi prevăzute la art. 4 alin. (2) din Constituție, ele aplicându-se fără deosebire de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, opinie, apartenență politică, avere sau origine socială. Guvernul mai arată că pronunțarea unor hotărâri contradictorii de către instanțele judecătorești nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare neunitară a legii, care poate fi soluționată pe calea recursului în interesul legii. De asemenea, nu se poate susține că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor art. 23 alin. (9) din Constituție, deoarece acestea prevăd condițiile în care poate fi aplicată o pedeapsă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 1 alin. (1), art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215 alin. 2 din Codul penal, care au următorul cuprins: *„Înșelăciunea săvârșită prin folosire de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani. Dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni.”*

Autorul excepției consideră că aceste dispoziții încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) și în art. 23 alin. (9).

Textele menționate au următoarea redactare:

— art. 16 alin. (1) *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.”;*

— art. 23 alin. (9) *„Nici o pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii.”*

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că dispozițiile art. 215 alin. 2 din Codul

penal nu sunt contrare prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări. De altfel, chiar autorul excepției nu invocă încălcarea acestui principiu fundamental prin modul de redactare a art. 215 alin. 2 din Codul penal, susținând că aplicarea sa neunitară de către instanțele judecătorești creează o inegalitate între cetățeni.

Curtea reține, de asemenea, că dispozițiile art. 215 alin. 2 din Codul penal nu încalcă nici prevederile art. 23 alin. (9) din Constituție. Textul de lege criticat prevede o variantă agravantă a infracțiunii de înșelăciune, care se realizează atunci când înșelăciunea, în varianta simplă prevăzută la alin. 1 sau înșelăciunea în convenții prevăzută

la alin. 3 se săvârșește în vreuna din condițiile prevăzute la alin. 2 al aceluiași articol. De asemenea, este prevăzută și pedeapsa (închisoare de la 3 la 15 ani), astfel încât nu se poate susține că art. 215 alin. 2 din Codul penal nu oferă posibilitatea reală ca pedeapsa să fie stabilită și aplicată numai în condițiile și în temeiul legii. Totodată, la individualizarea pedepsei sunt aplicabile și dispozițiile prevăzute în Partea generală a Codului penal.

Curtea observă că pronunțarea de către instanțele judecătorești a unor soluții diferite cu privire la calificarea unor fapte de punere în circulație de bancnote false nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare neunitară a legii.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 2 din Codul penal, excepție ridicată de Florin Manciuc în Dosarul nr. 4.139/1998 al Curții Supreme de Justiție — Secția penală.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 iunie 2000.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **Ioan Muraru**

Magistrat-asistent,
Marioara Prodan

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea unor acte normative care reglementează Sistemul național informatic de evidență a populației

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 111/1997 privind forma și conținutul cărții de identitate, ale cărții de imobil și ale fișei de evidență a populației, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 21 aprilie 1997, se înlocuiește cu anexa la prezenta hotărâre.

Art. II. — Hotărârea Guvernului nr. 112/1997 privind organizarea activității de eliberare a cărților de identitate, procedura de preschimbare eşalonată a buletinelor de iden-

titate actuale, precum și aspectele privind termenele de valabilitate a acestora, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 21 aprilie 1997, se modifică după cum urmează:

1. **Alineatul (3) al articolului 4 se abrogă.**
2. **Denumirea „Inspectoratul General al Poliției” din cuprinsul hotărârii Guvernului se înlocuiește cu denumirea „Direcția generală de evidență informatizată a persoanei”.**

Art. III. — Hotărârea Guvernului nr. 113/1997 privind conținutul, actualizarea și valorificarea datelor din Registrul permanent de evidență a populației, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 21 aprilie 1997, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Literele d) și f) ale alineatului (1) al articolului 5 vor avea următorul cuprins:

„d) datele privind documentele de identificare eliberate persoanelor de către autoritățile publice: actele de identitate, permisul de conducere, certificatul de înmatriculare a autovehiculelor și remorcilor (tipul, seria, numărul, formațiunea de evidență informatizată a persoanei emitentă, data eliberării, termenul de valabilitate), certificatele de naștere, de căsătorie, de deces (seria, numărul, data și locul eliberării, emitentul, numărul actului de stare civilă, anul, localitatea, județul), precum și alte documente;

f) datele privind decesul: numărul actului, anul și localitatea.“

2. Articolul 11 va avea următorul cuprins:

„Art. 11. — Comunicarea unor date din Registrul permanent de evidență a populației se aprobă de către:

- șeful formațiunii județene de evidență informatizată a persoanei, pentru beneficiarii prevăzuți la art. 9 lit. a) și b);
- șeful Direcției generale de evidență informatizată a persoanei, pentru beneficiarii prevăzuți la art. 9 lit. c) și d);
- ministrul de interne, pentru acțiuni de interes general.“

3. Alineatele (5), (6) și (7) ale articolului 12 se abrogă.

4. Denumirile „Direcția de evidență a populației“ și „Inspectoratul General al Poliției“ din cuprinsul hotărârii Guvernului se înlocuiesc cu denumirea „Direcția generală de evidență informatizată a persoanei“.

5. Denumirea „Inspectoratul de poliție județean“ din cuprinsul hotărârii Guvernului se înlocuiește cu denumirea „Serviciul de evidență informatizată a persoanei“.

Art. IV. — Regulamentul pentru aplicarea Decretului nr. 328/1966 privind circulația pe drumurile publice și pentru stabilirea și sancționarea contravențiilor în acest sector, aprobat prin H.C.M. nr. 772/1966, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 229 din 21 mai 1999, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Alineatele 1 și 2 ale articolului 80 vor avea următorul cuprins:

„Autovehiculele și remorcile se înmatriculează permanent sau temporar la formațiunile subordonate Direcției generale de evidență informatizată a persoanei, în raza cărora proprietarii își au domiciliul (sediul) ori reședința în cazul cetățenilor străini.

La cererea persoanelor juridice autovehiculele și remorcile se înmatriculează la formațiunile subordonate Direcției generale de evidență informatizată a persoanei, în raza cărora acestea au reprezentanțe, filiale, sucursale, puncte de lucru ori unități subordonate.“

2. Articolul 85 va avea următorul cuprins:

„Art. 85. — Direcția generală de evidență informatizată a persoanei și formațiunile subordonate eliberează pentru fiecare autovehicul sau remorcă înmatriculată potrivit art. 80

alin. 1 și 2 un certificat de înmatriculare ale cărui formă și conținut sunt stabilite de Direcția generală de evidență informatizată a persoanei.“

3. Articolul 86 va avea următorul cuprins:

„Art. 86. — Titularul certificatului de înmatriculare este obligat să declare formațiunii subordonate Direcției generale de evidență informatizată a persoanei emitente schimbarea oricăror date referitoare la proprietar ori la vehicul, înscrise în certificatul de înmatriculare, în termen de cel mult 30 de zile de la data la care a survenit această modificare, cu excepția schimbării caroseriei sau a șasiului, caz în care va proceda conform prevederilor art. 94.“

4. Alineatul 1 al articolului 87 va avea următorul cuprins:

„Formațiunile subordonate Direcției generale de evidență informatizată a persoanei autorizează provizoriu circulația autovehiculelor și a remorcilor neînmatriculate, pentru o perioadă de cel mult 30 de zile, în vederea efectuării formalităților premergătoare înmatriculării.“

5. Partea introductivă a alineatului 1 al articolului 88 va avea următorul cuprins:

„Formațiunile subordonate Direcției generale de evidență informatizată a persoanei autorizează circulația pentru probe a autovehiculelor și remorcilor:“

6. Alineatul 3 al articolului 89 va avea următorul cuprins:

„Noul certificat de înmatriculare se eliberează de formațiunea subordonată Direcției generale de evidență informatizată a persoanei care a emis certificatul anterior, în baza adeverinței menționate mai sus și a dovezii de publicare în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, pentru declararea nulității documentului pierdut sau furat.“

7. Alineatul 1 al articolului 90 va avea următorul cuprins:

„La înmatriculare Direcția generală de evidență informatizată a persoanei sau formațiunea subordonată atribuie fiecărui autovehicul ori remorcă un număr de înmatriculare compus din indicativul județului sau al municipiului București și numărul de ordine.“

8. Partea introductivă a alineatului 1 al articolului 94 va avea următorul cuprins:

„Proprietarii de autovehicule și remorci înmatriculate sunt obligați să ceară radierea acestora din evidența formațiunilor subordonate Direcției generale de evidență informatizată a persoanei, în termen de 30 de zile de la data la care a intervenit una dintre situațiile următoare:“

9. Alineatul 2 al articolului 94 va avea următorul cuprins:

„În cazul nerespectării prevederilor alineatului precedent, o dată cu constatarea contravenției organele de poliție vor reține certificatul de înmatriculare, precum și plăcile cu numărul de înmatriculare, care vor fi trimise formațiunilor subordonate Direcției generale de evidență informatizată a persoanei.“

10. Alineatul 4 al articolului 94 va avea următorul cuprins:

„La efectuarea radierii formațiunile subordonate Direcției generale de evidență informatizată a persoanei comunică această operațiune organelor fiscale.“

11. Alineatele 1, 2 și 5 ale articolului 95 vor avea următorul cuprins:

„Permisul de conducere se eliberează de Direcția generală de evidență informatizată a persoanei sau de formațiunea subordonată în raza căreia solicitantul își are domiciliul (sau reședința, în cazul cetățenilor străini).

Forma și conținutul permisului de conducere se stabilesc de Direcția generală de evidență informatizată a persoanei.

La expirarea perioadei de valabilitate acesta va fi preschimbat de Direcția generală de evidență informatizată a persoanei sau de formațiunile subordonate, fără susținerea unui nou examen, pe baza unei metodologii elaborate de Ministerul de Interne.“

12. Alineatul 2 al articolului 106 va avea următorul cuprins:

„Posesorii permiselor de conducere obținute în alte state sunt obligați ca, în termen de 30 de zile de la data stabilirii domiciliului sau a reședinței în România, să solicite Direcției generale de evidență informatizată a persoanei sau formațiunilor subordonate preschimbarea acestora. Permisul de conducere național eliberat în alte state va fi reținut de Direcția generală de evidență informatizată a persoanei sau de formațiunile subordonate, urmând a fi remis autorităților statului emitent.“

13. Articolul 108 va avea următorul cuprins:

„Art. 108. — Noul permis de conducere se eliberează de Direcția generală de evidență informatizată a persoanei sau de formațiunea subordonată în raza căreia titularul își are domiciliul (sau reședința, în cazul cetățenilor străini), în baza adeverinței menționate la art. 107 și a dovezii de publicare în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, pentru declararea nulității documentului pierdut sau furat.“

14. Alineatul 1 al articolului 111 va avea următorul cuprins:

„Permisul de conducere eliberat de Direcția generală de evidență informatizată a persoanei sau de formațiunile subordonate potrivit art. 96 este valabil în circulația internațională pe teritoriul statelor care au aderat la Convenția internațională asupra circulației rutiere, la care România este parte.“

15. Teza întâi a alineatului 2 al articolului 111 va avea următorul cuprins:

„Permisul de conducere eliberat de Direcția generală de evidență informatizată a persoanei sau de formațiunile subordonate pentru conducerea autovehiculelor cu capacitate cilindrică până la 69 cm³ inclusiv nu este valabil în circulația internațională.“

16. Alineatele 1 și 2 ale articolului 116 vor avea următorul cuprins:

„Constatarea contravenției se face prin proces-verbal de constatare de către agenții de circulație, ofițerii și subofițerii de poliție, precum și de lucrătorii Direcției generale de evidență informatizată a persoanei sau ai formațiunilor subordonate, care aplică și sancțiunile.

În cazul în care ofițerul, subofițerul de poliție, lucrătorul din cadrul Direcției generale de evidență informatizată a persoanei sau al formațiunilor subordonate apreciază că prin fapta comisă nu s-a pus în pericol iminent siguranța circulației, poate aplica avertismentul verbal sau prin proces-verbal de constatare a contravenției.“

17. Alineatul 1 al articolului 117 va avea următorul cuprins:

„Plângerea împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției, însoțită de copia acestuia, se depune, după caz, la Direcția generală de evidență informatizată a persoanei, Direcția Poliției Rutiere din Inspectoratul General al Poliției, la inspectoratul județean de poliție sau la Direcția Generală de Poliție a Municipiului București, la poliția municipală sau orășenească ori la postul de poliție al comunei din care face parte ofițerul, subofițerul de poliție ori lucrătorul din cadrul Direcției generale de evidență informatizată a persoanei sau al formațiunilor subordonate care a constatat contravenția, în termen de 15 zile de la data, comunicării procesului-verbal.“

18. Alineatul 6 al articolului 119 va avea următorul cuprins:

„Permisul de conducere reținut în condițiile legii se prezintă, după caz, conducerii inspectoratului județean de poliție, a Direcției Generale de Poliție a Municipiului București sau a Direcției Poliției Rutiere din Inspectoratul General al Poliției, cu propunerea de suspendare a exercitării dreptului de a conduce autovehicule, pentru a decide asupra măsurii administrative și duratei acesteia.“

19. După alineatul 6 al articolului 119 se introduce alineatul 7 cu următorul cuprins:

„În cazul în care se aplică măsura suspendării, permisul va fi trimis Direcției generale de evidență informatizată a persoanei sau formațiunilor subordonate, care l-au emis, pentru a efectua mențiuni în evidență cu privire la măsura luată.“

20. Articolul 123 va avea următorul cuprins:

„Art. 123. — Permisul de conducere al conducătorilor de autovehicule decedați va fi predat organului de poliție cel mai apropiat, Direcției generale de evidență informatizată a persoanei sau formațiunilor subordonate care îl are în evidență, în termen de 10 zile, de către persoana care îl deține.

Organul de poliție are obligația să predea permisul de conducere primit potrivit alin. 1 formațiunii subordonate Direcției generale de evidență informatizată a persoanei, care l-a emis.“

Art. V. — Hotărârea Guvernului nr. 112/1997 privind organizarea activității de eliberare a cărților de identitate, procedura de preschimbare eşalonată a buletinelor de identitate actuale, precum și aspectele privind termenele de valabilitate a acestora, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 21 aprilie 1997, Hotărârea Guvernului nr. 113/1997 privind conținutul, actualizarea și valorificarea datelor din Registrul permanent de evidență a populației, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 21 aprilie 1997, și Regulamentul pentru

aplicarea Decretului nr. 328/1966 privind circulația pe drumurile publice și pentru stabilirea și sancționarea contravențiilor în acest sector, republicat în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 229 din 21 mai 1999, cu modificările și completările aduse prin prezenta hotărâre, vor fi republicate în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PRIM-MINISTRU
MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

Contrasemnează:
Ministru de interne,
Constantin Dudu Ionescu

București, 3 iulie 2000.
Nr. 560.

ANEXA

ETICHETĂ AUTOCOLANTĂ
pentru înscrierea informațiilor privind stabilirea reședinței

35 mm	STABILIT REȘEDINȚA în: .....
	.....
	.....
	până la: ..... Data: .....
	Semnătura .....
	(L.S.)
	CNP:
	90 mm

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
privind transmiterea unui imobil, proprietate publică a statului,
din administrarea Ministerului Apărării Naționale în administrarea Ministerului de Interne

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 12 alin. (1) și (2) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă transmiterea imobilului, proprietate publică a statului, situat în localitatea Cehu Silvaniei, județul Sălaj, împreună cu terenul aferent, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, din

administrarea Ministerului Apărării Naționale în administrarea Ministerului de Interne.

Art. 2. — Predarea-preluarea imobilului transmis potrivit art. 1 se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU
MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

Contrasemnează:
Ministrul apărării naționale,
Sorin Frunzăverde
Ministru de interne,
Constantin Dudu Ionescu
p. Ministrul finanțelor,
Sebastian Vlădescu,
secretar de stat

București, 6 iulie 2000.
Nr. 607.

DATELE DE IDENTIFICARE
a imobilului care se transmite din administrarea Ministerului Apărării Naționale
în administrarea Ministerului de Interne

Locul unde este situat imobilul care se transmite	Persoana juridică de la care se transmite imobilul	Persoana juridică la care se transmite imobilul	Caracteristicile tehnice ale imobilului
Localitatea Cehu Silvaniei, str. Gheorghe Doja nr. 71, județul Sălaj	Ministerul Apărării Naționale	Ministerul de Interne	<u>Pavilionul A – locuințe pentru cadre (subsol + parter)</u> – suprafața construită = 125 m ² – suprafața desfășurată = 155 m ² <u>Pavilionul B – corp de gardă (parter)</u> – suprafața construită = 192 m ² – suprafața desfășurată = 192 m ² <u>Pavilionul C – remiză (parter)</u> – suprafața construită = 747 m ² – suprafața desfășurată = 747 m ² <u>Pavilionul C1 – remiză (parter)</u> – suprafața construită = 747 m ² – suprafața desfășurată = 747 m ² <u>Pavilionul D – magazie (parter)</u> – suprafața construită = 557 m ² – suprafața desfășurată = 557 m ² <u>Pavilionul D1 – magazie (parter)</u> – suprafața construită = 557 m ² – suprafața desfășurată = 557 m ²

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

CIRCULARĂ

privind ratele dobânzilor plătite la rezervele minime obligatorii aferele lunii iulie 2000 (perioade de aplicare)

În baza art. 8 din Legea nr. 101/1998 privind Statutul Băncii Naționale a României, în aplicarea prevederilor Regulamentului nr. 4/1998 privind regimul rezervelor minime obligatorii, republicat,

Banca Națională a României h o t ă r ă ș t e :

Ratele dobânzilor plătite la rezervele minime obligatorii aferente lunii iulie 2000 (perioade de aplicare) sunt:
 – 25,0% pentru rezervele minime obligatorii constituite în lei;

– 3,1% pentru rezervele minime obligatorii constituite în dolari S.U.A.;

– 2,1% pentru rezervele minime obligatorii constituite în euro.

GUVERNATORUL BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI,
EMIL IOTA GHIZARI

București, 12 iulie 2000.
 Nr. 17.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI – CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română – S.A. – Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, telefon 411.58.33.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro